

‘Αλλ’ εἰς αἰθέρα ταπεινὸν μὲ πρόσταγμα τοῦ Πλάστου τήφθηκαν νὰ διαγεῖται, ὁ Φοῖβος δταν δὴν καὶ λαμπερῶς μικραγραφοῦν τὰς θείας καλλονάς Του, τὰ μαῦρα σκοτὶ τοῦρανοῦ καὶ τῆς ψυχῆς νὰ λήρ.

Θνητέ! ὁπότεν θεωρῆς τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἀστέρας φέγγος Θεοῦ νὰ χύνωσιν εἰς γαλινναῖα ὕψη, ὦ! ἡ ψυχὴ σου ὡς πετὰ ἐκεῖ εἰς τοὺς αἰθέρας ἐν ἰδεῶδες φίλημα ἐπάνω των νὰ ῥίπῃ!

Ναί!... ὡς πετὰ εἰς δώματα ἰδανικοῦ αἰθέρος ὅπου ὡς νέφος εὐδίκιον ἀπλοῦται ἡ Εἰρήνη κ’ εἰς Ἡλίου τριάστερος ἀστράπτων ἀνεσπέρως εἰς πᾶν αὐτοῦ δολαγίσμα πελάγη φώτων χύνει.

Καὶ εἰς στρογγύλος Του σπινθήρ εἰς τὸν ὀρίζοντά μας πεδῶν ἐν μέσῳ νεφελῶν τὸν ἥλιον παράγει, Θεοῦ εἰκόνα τὰ ὠχρὰ νὰ βλέπουν ὄμματά μας ἐμπρός της ὀνειρώττοντα τῶν φώτων τὰ πελάγη...

Κι’ ἂν πρὸς σμικρὸν βυθίζεται εἰς κόλπους τῆς θαλάσσης κ’ ἐκβαίνει τὴν αὐγὴν χωρὶς νὰ δῶσθαι εἰς τὸ κύμα, δηλοῖ ζῶν ἐγκλείουσαν Θεοῦ ἀντανακλάσεις ὁλόφωτον προβάλλουσαν ἀπὸ ζοφῶδες μνήμα.

Ὁχραί τινες καὶ ἀμφίβολοι λάμψεις προῦφαινον ἤδη τὴν ἐγγίζουσιν ἐκ τοῦ ἀπείρου πάντου ἀνάδυσιν τοῦ θεοφεγγοῦς ἡλίου, αἱ δὲ ἐπὶ τοῦ αἰθέρος κατεσπαρμέναι χρυσαὶ ψεκάδες τῶν τῆς Νυκτὸς δακρύων ἡμαυροῦντο ὥστε μέλλουσιν ν’ ἀπαλειφῶσι μετ’ αὐτὸν πολὺ πρὸ τῆς φαιδρᾶς εὐδίας, ἀλλὰ τὰ τρία ἱερόφωτα δάκρυα τῶν ἰδεῶδων Περθέων ἀπῆστραπτον ἐτι ζωηρῶς καὶ συμπαθῶς, οἶονεῖ λυπούμενα ν’ ἀποστερήσωσι τὸ προσκατενίζον ὄμμα μου τῶν θείων αὐτῶν ἀκτίνων.

Τότε ἐν τῇ ὑπολευκαζούσῃ ἡδὴ σκοτίᾳ, ἐπὶ τῆς οὐρανομήκου τοῦ ἀπέναντι ὅρους κορυφῆς διείδον τὸν ἀελλοπτέρυγον γέροντα, τὸν χιονοπώγων Χρόνον γονυκλινῇ ὡς ἐγὼ καὶ μετὰ συνηνωμένων χειρῶν ἐν σιγῇ ὠχρὰς τοὺς τρεῖς ἀστέρας ἀτενίζοντα, ἐν ᾧ αἱ πλούσιαι πτυχαὶ τοῦ ἀπειρομήκου λευκοῦ καὶ νεφελώδους πέπλου αὐτοῦ γαύρως ἐκυμάτιζον ὑπὸ τὰς σφοδρὰς πνοάς, ὡς τὰ πλατέα τοῦ ἀπείρου βέρυματος τῶν αἰώνων κύματα, ἐνθα ὑπὸ τὸ ζεῖδωρον καὶ μεσουρανοῦντος Ἡλίου λουόμενος, οὕτω λευκαίνῃ αὐτὰς ὁ ἀεὶζως γέρων...

ὦ Χρόνος! μέινε, μέινε ἐκεῖ ἐσκαί γονυπετῆς ἀποθαυμάζων τοὺς τρεῖς ἀστέρας, τὰ εὐεργετικὰ δάκρυα τῆς Ἑλπίδος, τῆς Ἀγάπης, τῆς Πίστης!... ναι! καὶ ὅτε, τὰ λείψανα ἡμῶν θὰ καθυδῶσιν ἄπνοα ἐν ταῖς εὐρείαις ἀβύσσοις, ὥς ἡ δίνη τοῦ τῶν αἰώνων βέρυματος ἐπὶ τῆς γήινης σφαίρας διανοίγει, ἐν ᾧ αἱ ψυχὰς ἡμῶν θὰ κυλινδῶνται ἡδονικῶς ἀνὰ τὰ ὕψη ἐπὶ πτερύγων περιστρεφᾶς, παραδεδεισίου ἡ ἀγγέλου πρὸς θεῖους αἰθέρας ἀναγόμενα, νεφελοχίτον Χρόνος! ὦ, καὶ τότε τὰς εὐαζούσας τοὺς νεκροὺς ἡμῶν ἀβύσσους διὰ τῶν εὐρείων πτερύγων ἐπικαλύπτων ἀποθαύμαζε ἐτι σιγῇ τὸς ἀεὶζωμένους τῶν δακρύων τούτων ἀδάμαντας!...

Τὸ γιγάντειον τῆς Νυκτὸς φάσμα σιγῶν πρὸ ἐμοῦ, ἐν ὠχρῇ στήσει, μοὶ ἐμειδία ἐτι προσηνῶς.

Ἀνεμνήσθην πῶς πρὸ μακρᾶς ὥρας, ἐν ᾧ οἱ τρεῖς ἀστέρες μυστήριον πρὸ ἐμοῦ διετέλουν, ἡ μετ’ αὐτῆς διαλογὴ μου ἤρξατο, πῶς πρὸς τὴν ἐνθουσιώδη ἐπικλησιν καὶ ἐξόρκισίν μου ἡ αἰώνιος σιγὴ αὐτῆς ἐλύθη εἰς χρυσορρήμονα ἐκμυστήρευσιν καὶ μετὰ θερμῆς ἐγνωμοσύνης.

— ὦ Νύξ, ἀνέκραξα, σοὶ εὐχαριστῶ!...

Κύψατα δὲ ζωηρῶς ἐδραξάμην τῶν ὑπὸ τῆς ποδῆ-ρους δίκην πέπλου κόμης ἀμφικαλυπτομένων μαρμαρολεύκων ποδῶν της, ὅπως ἀσπασθῶ αὐτούς· ἀλλ’ οὐτοι μυστηριωδῶς ἀραιοῦμενοι καὶ ἀερώδεις γιγνόμενοι, ἐξέφυγον τῶν χειρῶν μου· τότε μετ’ ἐκπληξέως πρὸς αὐτὴν ἀτενίσασα, τὴν εἶδον διὰ τοῦ τεταμένου ἀλλὰ σκιδῶδους ἤδη δακτύλου δεικνύουσάν μοι τὸν ἐπανατέλλοντα θεοειδῆ ἥλιον, συνιστώσα οὕτως αὐτὸν τῇ εὐγνωμοσύνῃ μου, ἐν ᾧ χρόνῳ ἤρχετο ἡδη ἀναλαμβάνουσα πρὸ αὐτοῦ τὴν αὐλὸν αὐτῆς ἐξάερωσιν καὶ εἰς ἄφρονον συγκεντρομένη λατρείας συναίσθημα.

Ἐτι μικρὸν καί, μελανόπεπλος Νύξ, ἀελλοπτέρυξ Χρόνος καὶ δακρυλαμπεῖς ἀστέρες, πρὸ τῆς ἀνάσσης τῆς φύσεως ἀστραπηδίου Θείας εἰκόνης τέλεον ἐξηφανίσθησαν· ἀλλ’ ἐγὼ κλείουσα τὸ ἀσθενὲς ὄμμα πρὸ τῆς θαμβούσης τοῦ ἡλίου καλλονῆς, καὶ τὴν συμπαθῆ τοῦ τριλαμποῦς ἀστερισμοῦ εἰκόνα ζωηρῶς ἐν τῇ φαντασίᾳ, ὑπὸ τῶν ἀκτίνων αὐτῆς ζωπορευμένη, διαβλέπουσα ἐφέλλιζον ἐτι ἀσυναίσθητος:

Σελτὴ τριάς! εἰς τοῦρανοῦ τὸ σκοτισμένον δῶμα ἐκχυνε λάμψεις χαρμονῆς ἁγίας καὶ ὑψίστης, καὶ δι’ αὐτῶν ἀείποτε πρὸ τοῦ θνητοῦ τὸ ὄμμα ἐν σιωπῇ ψιθύριζε: «Ἑλπίς, Ἀγάπη, Πίστις!...».

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΝΕΩΤΕΡΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Εἰ καὶ παρῆλθεν, ὡς συνήθως λέγεται, ἐν τῇ τῶν θρησκειαῶν ἱστορίᾳ ἡ ἐποχὴ τῶν θαυμάτων, οὐχ ἥτον βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ἐποχὴ τῶν θαυμασίων ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς ἐπιστήμης εὐρηται ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῆς. Ἡ Ἀνατολὴ, ἥτις πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἦτο ἡ κυριώτερα ἑδρὰ καὶ πηγὴ τῶν θεοδοφικῶν δυστημάτων καὶ θεουργικῶν παραδόσεων, ἰδιαζόντως εἰσέτι παρίσταται γόνιμος εἰς ὅλα τὰ εἶδη μαγικῶν φαινομένων καὶ ἄλλων μυστηριωδῶν ἐκδηλώσεων. Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἀρκεῖ ν’ ἀναφέρωμεν πράξεις Ἀράβων τινῶν, οἵτινες τοσαύτην διήγειραν ἐκπληξιν ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν Παρισίων τοῦ 1889, ὅσων καὶ τὰ νεώτερα καὶ ἐθαύμαζα κατορθώματα τοῦ ἐξ Ἀνατολικῶν Ἰνδίων προσώπου, ἐν τῷ Βερολινεῖ πανοράματι (Panopticum). Ἐν Παρισίοις ἡ παράστασις ἐτελεῖτο τὴν 9ην ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν ἐν τῇ ἄνω ὁροφῇ τοῦ Καθεδρείου τῶν Μαύρων, ἐν τῇ ὁδῷ Καί-

ρου τῆς Ἀνατολικῆς συνοικίας. Τέσσαρες Ἀραβες μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν ἐκάθηντο ὀκλαδὸν ἐπὶ ταπτοστρώτου ἐξέδρας, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἔκειτο χάλκινον πύραυνον πλήρες καϊόντων ἀνθρώκων. Ἡ παράστασις ἤρξατο διὰ μονοτόνου ἡσματος, συνοδευομένου ὑπὸ τινος εἰδους κυμβάλου, φέροντος κώδωνας περὶ τὰ χεῖλη. Κατ' ἑρχάς ἡ μουσικὴ ἦτο βραδεία, ἡ, μᾶλλον εἰπεῖν, διγνή, ἀλλὰ βαθμυδὸν ἀπέβη γοργωτέρα καὶ ἡχηροτέρα μέχρις οὗ κατέστη θορυβωδεστάτη. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀναπνέουσας εἰς τῶν Ἀράβων καὶ ἐκτινάξας τὸν μανδύαν αὐτοῦ ἤρξατο χορεύων, τὰς μὲν χεῖρας ἔχων ἐπὶ τῶν ἰσχυῶν, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐμπροσθεν κεκλιμμένην, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς λίαν προσηκτικῶς ἐπὶ τοῦ ἀρχηγοῦ προσηλωμένους.

Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ χοροῦ ὀνομάζομενον Ἰσδὲπ, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καθίστατο ζωηρότερον, ἡ δὲ κλονιστικὴ κίνησις τοῦ σώματος τοῦ χορευτοῦ ὄφθροτο, μέχρις οὗ οὗτος ἐξηντλημένος κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Μετὰ μικρὸν ὁ Ἀραβὶ ἐπαρκῶς συνῆλθεν ἐκ τῆς ἐκστάσεως αὐτοῦ ὥστε νὰ ἴσταιται ὁρθος· δείξαντος δὲ αὐτῷ τοῦ ἀρχηγοῦ τὸ πύραυνον, ἐδύθησεν ἐκεῖνος πάραυτα τὴν χεῖρα ἐντὸς αὐτοῦ, ἤρπαξεν τινὰς τῶν πεφυρακτωμένων ἀνθρώκων, ἐψύσθησε τοὺς μέχρι σπινθηροβολισμοῦ, ἔδνησε τεμάχια τούτων δίκην μύλων καὶ λίαν ὀρεκτικῶς κατέφαγεν αὐτά. Μετὰ ταῦτα, προσεγγίσας εἰς μεγάλην ἀκανθόρον κάκτον, ἐπὶ τῆς ἐξέδρας εὐρισκομένην, ἐδράξατο φύλλου ἰσχυρὰς φέροντος ἀκανθὰς καὶ διέξας κατέπαιε τοῦτο. Μετ' ἴσης ἀπληστίας ἐμάσσα καὶ κατέτρωγε λεπτὰ φύλλα ὑέλου. Τεμάχια δ' ἐξ ἀμφοτέρων τούτων τῆς τε κάκτου καὶ ὑέλου ἐνεχειρίζοντο τοῖς θεαταῖς, οἵτινες ἐξετάζοντες ταῦτα, ἐπείθοντο ὅτι καὶ πράγματι ἦσαν αἱ αὐταὶ οὐδαίαι, οἷαι παριστάνοντο αὐτοῖς. Εἰς τῶν ἀκολουθῶν ἐκόμισε πτύον τὸ διδρῶν μέρος τοῦ ὁποίου ἦτο πεφυρακτωμένος μέχρις ἐρυθρότητος, οὕτως ὥστε τεμάχιον χάρτου, ἐπ' αὐτοῦ ριπτόμενον, πάραυτα ἀνεφλέγετο. Ὁ Ἀραβὶ, κρατῆσας τὴν ξυλίνην λαβὴν τοῦ πτύου διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός, ἔθηκε τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῆς πυριφλεγούσας διδρᾶς πλακός, ἢν πρῶτον ἔλειξε μετὰ προφανοῦς ἡδύτητος καὶ εἰτα ἔστη γυμνοῖς τοῖς ποσὶν ἐπ' αὐτῆς μέχρις οὗ, ἀποψυγείσα, ἀνεκτίσαστο τὸ σὴνθεος μελανόν αὐτῆς χρῶμα. Τὸ τελευταῖον τοῦτο κατόρθωμα ἐπλήρωσε τὴν ἀτιμωσίαν βαρυθύμου ὁμοῦς κεκαυμένου κέρατος. Εἴφως ὀξύτατον, διαίρου δὲ τεμάχιον χάρτου ἅμα τῇ προσφύσει αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀκμὴν ἐνεχειρίσθη τῷ Ἀραβί, ὃς πάσῃ δυνάμει ἐδύθησε τοῦτο εἰς τὸν λάργυγα, τὸ στήθος καὶ τὰς πλευρὰς αὐτοῦ. Κρατηθέντος δ' εἰτα τοῦ ξίφους τοῦτου ὀριζοντικῶς τρεῖς πόδας ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, τοῦ κοπτεροῦ μέρους πρὸς τὰ ἄνω ὄντος ἐστραμμένου, ὑπὸ τινος τῶν ὑπηρετῶν, ὃς πρὸς προφύλαξιν τῆς ἑαυτοῦ χειρός περιετύλιξε ὑφάσματι τὴν ἀκμὴν, καθόσον ἐκ ταύτης ἐκράτει τὸ ξίφος, ἐνῶ συνάδελφος αὐτοῦ ἐκράτει τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους, ἐπιθέσας ὁ Ἀραβὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν δύο τούτων καὶ ἀναπνέουσας γυμνόπους ἐπὶ τοῦ κοπτεροῦ τοῦ ξίφους ἔστη δευτερόλεπτά τινα ἐπ' αὐτοῦ. Αὐτὸς οὗτος πρὸς τοὺς ἐστρωφέν ἔχειρίδιον ἔδωθεν τοῦ ἰδίου στόματος διὰ τῆς παρειᾶς εἰς βαθμὸν ὥστε ἡ

ἀκμὴ ἐξεῖχε πλέον τοῦ ἐνὸς δακτύλου ἐκ τῆς παρειᾶς ἐκείνης. Ἐπὶ τέλους, ἐξαγαγὼν ὅφιν ἐκ τινος κιβωτίου καὶ διερεθίσας αὐτὸν μέχρι θηριώδους ὀργῆς, ὑπέστη ἐκουσίως δῆγματα εἰς διάφορα μέλη τοῦ σώματος, ἐν τέλει καὶ αὐτὸς οὗτος· ἔδνησε τὴν κεφαλὴν τοῦ θηριώδους ἐρπετοῦ καὶ ὡς ἔγγιστα τὸ ἡμισὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ κατεβρόχθισε. Κορέσας δ' οὕτω τὴν παράδοξον ὀρεξιν αὐτοῦ ἐπανάλαβε τὸν χορὸν διὰ τοῦ αὐτοῦ βιαίου ρυθμοῦ δι' οὗ καὶ ἀπεπεράτωσε τοῦτον· ἀλλ' ἡ κίνησις βαθμυδὸν ἀπέβη βραδυτέρα μέχρις ὅτου ὁ χορευτὴς ἐκαθέσθη χωρὶς οἰανδήποτε ἀλλοιωσιν νὰ προδίδῃ.

Ὅτι δὲ ταῦτα πράγματι συνέβησαν, τοῦτο μετὰ τοσαύτης θετικότητος ἐπικυροῦται ὅσον ἡ ἐπέλευσις οἰουδήποτε συμβάντος δύναται ν' ἀποδειχθῇ ὑπὸ ἀνθρωπίνης πειραματικῆς μαρτυρίας. Ἡ φιλολογία τοῦ θέματος τούτου εἶναι ἀκριβῶς ὀγκώδης καὶ ταχέως προάγεται τὴν ἑκτασιν, ἀνταποκρινομένη ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην πρὸς τὴν αὔξησιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἀνθρωπολογίας καὶ ἐθνοψυχολογίας. Ἱεραπόστολοι, περιηγηταί, κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι καὶ οἱ ἐξοχώτατοι τῶν ἀγγλῶν, γάλλων, γερμανῶν καὶ ἰταλῶν ἐπιστημόνων, οἵτινες ἐγένοντο μάρτυρες τῶν παραστάσεων τούτων ἐν Ἰνδίας καὶ ἄλλαις χώραις τῆς Ἀνατολῆς, ὅλοι συμφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὴν γνησιότητα τῶν φαινομένων, εἰ καὶ οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἠδυνήθη νὰ δώσῃ ἀποκρῶσαν τοῦτου ἐρμηνείαν. Ἐὰν παραδεχθῶμεν ὡς ἔγκυρον τὸ argumentum ex consensu gentium, τότε ἡ μαρτυρία ἀποβαίνει καταπληκτικὴ καὶ ἡ ἀπόδειξις τελεία. Ἀναμφιδόλως, ὡς ὁ Charcot, Lombroso, Mendel καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες ἀναφέρουσιν, ὁ ὑπνωτισμὸς δύναται νὰ παράσῃ μερικὴν λύσιν τοῦ φυσιολογικοῦ τούτου καὶ ψυχολογικοῦ γρίφου· πλὴν καὶ ὁ ὑπνωτισμὸς, καίπερ ὡς λεγονὸς ἀναγνωριζόμενος, οὐχ ἦτο ἀποτελεῖ εἰσέτι μυστήριον διαφύρων τοῦ θαύματος μόνον καθόσον ἀποδίδεται εἰς φυσικὰ ἀντὶ ὑπερφυσικῶν αἰτιῶν. Γνωστὸν ὅμως τυγχάνει ὅτι πρόσωπα, ὑπεκκινούμενα εἰς ὑποβολὴν δι' ὑπνωτισμοῦ, δύναται νὰ φάγωσι καὶ τὰς μᾶλλον δυσαρέστους καὶ ἀνδεῖς οὐσίας, ὥστε αἱ οὐδαίαι ἐκεῖναι ἀπετέλουν τὰ σπανιώτατα τῶν λεπτῶν καὶ ἡδέων ἐδεσμάτων· ἡ τοῦ ὑπνωτισθέντος κατάστασις πρὸς τοὺς συνοδευόμενους ὑπὸ τῆς ἀναλγησίας ἢ ἀπαλγησίας ἀπὸ πόνων, χρησιμεύουσα καὶ ὡς ἀποτελεσματικὸν ἀνῶδυνον εἰς ὁδοντοιατρικὰς καὶ χειρουργικὰς ἐγχειρήσεις. Οὐδόλως ὅμως δυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν αὐθεντικωτάτην περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα κατέστη ἄφλεκτον. Δι' ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς δύναται τις νὰ πιστεῦσῃ ὅτι εἶναι κύων, λύκος ἢ ἄλλο τι ζῶον καὶ νὰ ἐνεργῇ ἀναλόγως. Κατὰ παρόμοιον τρόπον ὕψω καθαρὸν δύναται νὰ παραγάγῃ ἀποτελέσματα μέθης, ἐνῶ τάνάπαλιν τὸ οἶνόπνευμα παύει τοῦ μεθύειν, καὶ ἀπλοῦν τεμάχιον χάρτου ἐπιτεθειμένον τῷ δέγματι γεννᾷ φλόκταιναν, τοῦ ἰσχυροτάτου ἐρεθιστικοῦ μὴ κατορθοῦντος πολλαῖς τοῦτο. Ἐνταῦθα ἔχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν αἰνίγματα μέχρι τοῦδε διαφυγόντα πᾶσαν ἐρμηνείαν, ἢ μελέτη δὲ τῶν ὁποίων διανοίγει εὐρὺ καὶ γόνιμον στάδιον ἐρεῖνης.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

ΘΑΓΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.